

Hồi Thứ Ba Mười Một

VÔ KINH ĐƯỜNG CHỦ

Nhạc Bất Chi, Tất Lăng Phong cùng với gã người ốm như vỏ đao nhìn thấy ba người này, lập tức mời đi trước. Nhạc Bất Chi và gã người ốm như đao đồng thanh: “Thượng sứ vất vả quá”.

Còn Tất Lăng Phong thì nói: “Tư Không tiên sinh cực nhọc rồi”.

Không lẽ hẳn chính là “Lưỡng Diện Tam Dao” Tư Không Tiểu?

Tên mặt đồng đáp lễ: “Tam vị đa lễ, đây cũng là việc của Tư Không Tiểu ta”. Quả nhiên là Tư Không Tiểu!

Lúc này, bọn Thiên Mê Hoa Đán, Hoa Thu Trì cũng tiến lên chào hỏi, Tư Không Tiểu chỉ gật gật qua loa. Hắn có thân phận đặc thù trong Vô Nhai Giáo, không phụ thuộc bất cứ phân đường nào, mà do giáo chủ trực tiếp quản thúc, thường thay mặt giáo chủ lộ diện trong các trường hợp tương đối trọng đại. Ví như lễ tế tang của Bốc Thuyết lần này, cũng do Tư Không Tiểu thay mặt giáo chủ đến dự. Cấp bậc của Tư Không Tiểu ngang hàng với phó giáo chủ, cho nên bọn Nhạc Bất Chi đối với hắn vô cùng tôn kính.

Khó trách hắn không cần nghiêm túc ứng đáp với bọn giáo chúng như Thiên Mê Hoa Đán.

Mấy người bọn Thiên Mê Hoa Đán, Cô Độc Mạt tuy xưng huynh đệ với Hồ Đồ Võ Sinh, nhưng chức vụ trong giáo lại thấp hơn một bậc.

Tư Không Tiểu cùng bọn họ đi vào trong đại sảnh, tang lễ lúc này mới chính thức bắt đầu, người làm chức Tư Nghị dẫn dắt nghi lễ nhập đề, sau đó tuyên bố tiếp theo là tuyên đọc tế văn của giáo chủ viết vì đường chủ.

Tư Không Tiểu rút từ trong bụng áo ra một cuộn giấy, giao cho gã Tư Nghị.

Tư Nghị cung kính tiếp lấy, từ từ mở ra, mượn ánh đèn cây bắt đầu lớn tiếng tuyên đọc: “Ta nghe Bốc Thuyết huynh đệ tang vong tam nhật, lại không thể ngậm ngùi chí thành, nên khiến Tư Không Tiểu đến lúc tế tang, cáo nử chi linh...”.

Tất cả đều đứng yên im lặng, cung kính nghe tế văn của giáo chủ. Bốc Thuyết trong Vô Nhai Giáo quan hệ với mọi người rất tốt, nên trong lòng ai cũng có một nỗi bi thương sâu lắng, do vậy mà tế văn thuật đến đâu họ đều cảm giác được chỗ thể lương.

Đột nhiên, thanh âm gã Tư Nghị dừng lại.

Chúng nhân mới đầu còn tưởng rằng Tư Nghị tạm dừng để lấy hơi, nhưng chờ qua một hồi, vẫn không thấy hắn đọc tiếp, tất cả đang cúi thấp đầu đều ngẩng lên nhìn về hướng Tư Nghị.

Vừa nhìn, mọi người trong sảnh đều giật nảy mình. Chỉ thấy tay phải của Tư Nghị dùng lực đẩy vào trước ngực mình, mặt hắc đã chuyển sang tái xanh.

Tất cả mọi người đều thất kinh, không biết phải làm gì.

Đôi mắt Tư Nghị chớp chớp ánh lên một vẻ thống khổ đau đớn, một sự tuyệt vọng chết chóc, rồi ngã về sau như thân cây gỗ mục đổ xuống.

Người đứng gần chúc Tư Nghị này nhất là Hoa Thu Trì, hắc thấy Tư Nghị ngã xuống bất chợt, liền có ý muốn hiển lộ thân thủ trước mặt Thượng Sứ, lập tức tung thân lên, bắn đến kéo Tư Nghị trụ lại trước khi Tư Nghị ngã đùng mặt đất.

Thân pháp của hắc đích xác đủ nhanh, sau khi kéo một cái, hắc liền mượn thêm tí lực khiến Tư Nghị đứng lên trở lại.

Nhưng Hoa Thu Trì cùng liền nhận ra Tư Nghị đã khí tuyệt thân vong.

Trong cơn run sợ, hắc đột nhiên cảm thấy cánh tay hắc kéo Tư Nghị trở nên ngứa ngáy.

Một luồng sáng lóe lên trong đầu hắc: không hay, có độc!

Thực tế, khi hắc nghĩ ra như vậy thì hắc đã lớn tiếng hô hoán rồi, khiến hắc kinh hãi tuyệt vọng là sau khi hắc mở miệng, hắc mới phát hiện hắc không phát ra được tiếng nào, tựa hồ như hắc chỉ là mở căng miệng ra mà thôi.

Gương mặt Hoa Thu Trì hiện rõ nét hoảng hốt. Bụng hắc biết không hay, hắc nghiêng răng, “xoảng” một tiếng, hắc rút kiếm ra rồi vung lên hướng vào cánh tay trái của mình mà chặt xuống.

Hắc hy vọng như vậy có thể giải thoát hắc khỏi chất độc?

Nhưng chính ngay lúc kiếm của hắc chặt xuống cánh tay trái của mình, một luồng sáng lóe qua, một tiếng “tang” vang lên, thanh kiếm trong tay Hoa Thu Trì đã bật ra.

Đánh bật thanh kiếm của Hoa Thu Trì là một thanh đao, đao chính là do của gã trung niên người ốm như vỏ đao phóng ra.

Cùng lúc hươu đao, gã thét lên: “Thu nhi, người muốn làm gì?”

Thì ra gã chính là phụ thân của Hoa Thu Trì – Hoa Tích, cũng tức là Vô Kinh Đường đường chủ.

Sau khi thanh kiếm của Hoa Thu Trì bị đánh văng lên, đầu hắc như một cái lỗ trống không, sau đó là một nỗi tuyệt vọng vô biên.

Chút ít hy vọng cuối cùng cũng bị phụ thân của hắc cắt đứt.

Hắc hướng nhìn Hoa Tích, nhóp nhép miệng như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được gì. Sau đó, hắc nhìn thấy trên mặt chúng nhân đều hiện lên nét kinh hãi như hắc.

Tuy Hoa Thu Trì không nhìn thấy gương mặt của mình, nhưng hắc tưởng tượng ra được gương mặt hắc lúc này nhất định cũng tái xanh như Tư Nghị, cho nên chúng

nhân mới kinh hãi như vậy.

Trong cơn hoảng hốt, hắn như nhìn thấy chúng nhân phóng đến bên hắn, sau đó lại có một bóng người từ chỗ đang bị ngăn cản phóng đến. Những việc sau đó, Hoa Thu Trì không còn phân biệt rõ nữa. Không những thị giác của hắn đã loạn, mà cả tư duy của hắn cũng đã vỡ vụn. Hắn cảm giác được thân thể hắn bắt đầu như một sợi lông đang bay lên, bay lên... rồi hắn như tiến vào một thế giới vô tri vô giác.

Cảm giác sau cùng của Hoa Thu Trì là chính xác, phụ thân hắn nhìn thấy gương mặt hắn sau khi biến đổi khiến người khác nhìn thấy phải kinh sợ, lập tức quên hết mọi thứ, phóng đến bên hắn.

Còn người đột nhiên phóng ra ngăn cản là Lăng Phong Lâu lâu chủ Tất Lăng Phong.

Hoa Tích bị bức phải dừng lại, gã cực kỳ tức giận nhìn Tất Lăng Phong gần giọng hỏi: “Sao lại ngăn ta?”

Chính lúc gã nói ra câu này, con trai gã đã “tông” một tiếng, đổ gục xuống nằm trên mặt đất. Điều này làm cho cặp mắt Hoa Tích chớp lên sát cơ như muốn giết người.

Lại có mấy người muốn tiến lên phía trước đỡ Hoa Thu Trì.

Tất Lăng Phong lớn tiếng hét: “Đừng đi vào chỗ chết!”

Mặt Hoa Tích xám xanh, cất giọng hằn học như thú: “tránh ra!”

Ánh mắt của gã lại càng giống lưỡi đao bén ngọt.

Tất Lăng Phong vẫn không nhúc nhích: “Hoa huynh đệ, người cần phải bình tĩnh lại! Vừa rồi người không nên dùng đao đánh bật kiếm của lệnh lang, nếu không hắn đã không phải chết!”

“Nó đáng lẽ không chết!” Hoa Tích thét lớn, thanh âm to đến mức khiến người ta hết hồn.

Tất Lăng Phong từ từ nói: “Người thét lớn như vậy, rõ ràng bụng người không có đáy, muốn đè nén nỗi sợ hãi trong lòng ư?! Được, nếu người nhất ý cô hành, ta cũng không ngăn cản nữa!” Nói xong, hắn quả nhiên nghiêng người tránh ra.

Hoa Tích giận dữ liếc hắn một cái, rồi phóng đến bên Hoa Thu Trì đã ngã trên mặt đất.

Tất Lăng Phong lạnh lùng nói: “Nếu người không muốn để con người chết oan uổng thì đừng đụng vào thân thể nó!”

Bấy giờ, tay của Hoa Tích như đã đưa ra đến gần thân thể Hoa Thu Trì, vừa nghe lời nói của Tất Lăng Phong, tay của gã như bị trúng phép định thân, ngừng lại trên không.

Ai cũng có thể nhìn ra lúc này Hoa Thu Trì đích xác là đã chết rồi.

Tay của Hoa Tích bắt đầu run lên, càng run càng kịch liệt, đến mức giống như lá

cây lạnh trong mùa thu.

Lúc này, gã cũng giống như bất cứ một người cha mất con nào. Gã ngồi xoạc xuống đất, nước mắt rơi như mưa. Nam nhi bảy thước, lệ không dễ rơi, nhưng lại được mấy ai có thể chịu đựng sự thống khổ đau đớn như vậy?

Gã đã biết những gì Tất Lăng Phong nói đều là sự thật, nếu gã không dùng phi đao đánh bật thanh kiếm trong tay Hoa Thu Trì, rất có khả năng sau khi Hoa Thu Trì chặt cánh tay mình, có thể ngăn chặn được độc tính lan ra, từ đó mà bảo toàn được tính mạng. Tuy gã vốn có ý tốt ngăn cản hành động đại đột của con trai mình, lúc đó gã vẫn chưa biết Hoa Thu Trì đã trúng độc, nhưng cái chết của con trai gã rõ ràng có liên quan đến hành động của gã.

Dù trực tiếp hay gián tiếp gây ra cái chết của con ruột mình, lại không khiến người ta càng thêm đau khổ hơn chăng?

Gương mặt Hoa Tích vì sự đau khổ trong nội tâm mà thay đổi càng thêm giống một thanh đao cong vòng.

Tất Lăng Phong đi đến gần Hoa Tích, cúi xuống nói: “Hoa huynh, việc này chắc có sự sắp đặt, hung thủ chắc vẫn còn trong đại sảnh, Hoa huynh xin nén thương đau, tầm nã hung thủ quan trọng hơn!”

Vừa nghe dứt lời, Hoa Tích hốt nhiên đứng dậy, rút thanh đao đã cắm xuống đất ra, đứng thẳng lên như cây bút.

Trong mắt gã ánh lên khí lạnh thâm thâm giống như một thanh đao sung mãn sát khí.

Nhạc Bất Chi nói: “Tam đệ của ta tinh thông độc thuật, không ngại cứ để hấn xem thử!”

Chúng nhân đều hướng nhìn về phía Hoa Tịnh.

Hoa Tịnh gật gật đầu, đi về phía hai thi thể đang bày nằm trên đất, đại sảnh đột nhiên yên tĩnh lạ lùng, không ai ngờ rằng một người chết chưa kịp tổng tiến thì lại nhiều thêm hai người.

Hoa Tịnh cúi xuống xem xét tỉ mỉ, đầu lông mi hấn bắt đầu nhú lại, mà càng nhú càng chặt. Hốt nhiên hấn đứng thẳng lên, lôi trong bụng áo ra đôi bao tay bằng da hươu, cẩn thận đeo vào tay, lại lấy ra một cái hộp cực nhỏ, rút ra một cây ngân châm rồi lại cúi xuống.

Tư Không Tiếu đột nhiên nói với Hoa Tích: “Hoa đường chủ, ta đã biết hung thủ là ai rồi!” thần sắc của hấn cực kỳ thần bí, nhãn quang của hấn không biết vô ý hay cố ý quét qua Nhạc Bất Chi.

Hoa Tích cũng thay đổi thần sắc: “Ai?”

Tư Không Tiếu nói: “Người ghé tai qua đây!”

Trong mắt Hoa Tích ánh lên một nét nghi hoặc, nhưng hấn vẫn ghé tai qua.

Tư Không Tiếu hạ thấp giọng cực nhỏ: “Hung thủ chính là... chính là ta!”

Hoa Tích bàng hoàng.

Liền ngay lúc gã bàng hoàng, Lưỡng Diện Tam Dao Tư Không Tiếu đã vung tay phải nhanh như điện xẹt, trong lòng bàn tay nắm chặt một mũi dùi bén nhọn, đâm hướng vào bụng dưới Hoa Tích.

Biến cố ngoài dự liệu như vậy, đợi lúc Hoa Tích phản ứng lại thì đã trễ rồi, bụng dưới gã phút chốc lạnh ngắt, mũi dùi của Tư Không Tiếu đã hoàn toàn nằm gọn trong bụng dưới của Hoa Tích.

Mới đầu là lạnh ngắt, rồi sưng lên đau đớn, sau đó là ngứa ngáy. Đó là cảm giác của Hoa Tích.

Khá nhiều cặp mắt tròn quan sát màn diễn, nhưng bọn họ nhất thời không định thần lại được, bởi vì tất cả đều vượt ngoài dự liệu.

Tư Không Tiếu cười dài nói: “Bây giờ người không thể một đao mổ bụng người ra chứ? Ta nói cho người biết, trên người người cũng đã trúng phải loại độc giống như con trai người đó!”

Gương mặt Hoa Tích quả thật bắt đầu biến sắc tái xanh. Gã nhóp nhép miệng, đưa tay muốn rút đao ra, thân đao mới rút ra được một nửa thì đã khí tuyệt thân vong.

Nhạc Bất Chi thét lớn: “Hắn nhất định không phải Tư Không Tiếu thật!”

Tư Không Tiếu đáp: “Không sai! Ta không phải Tư Không Tiếu! Mà là Ma Thất! Trên tế văn ta lấy ra đã có kịch độc!” nói xong, hắn đắc ý cười lớn.

Ma Thất, sát thủ rất nổi danh trên giang hồ, không những võ công cao cường, mà thủ pháp giết người cũng biến đổi kỳ dị, người ta gọi là Sinh Tử Bất Do Thiên, bởi vì người bị hắn xác định là mục tiêu thì quyền sống chết như bị thao túng trong tay Ma Thất. Ma Thất năm năm trước, sau khi giết chết tổng tiêu đầu của Thiên Cổ Tiêu Cục, đột nhiên mất tích không còn dấu vết, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Tất Lăng Phong nhíu mày: “Sinh Tử Bất Do Thiên Ma Thất? Không biết lần này, người sau lưng người lại là ai?”

Ma Thất cười đáp: “Tất lâu chủ kiến thức rộng rãi, chắc có nghe qua quy tắc của ta, trước khi ta giết người không đáng giết thì sẽ không nói người chủ ra!”

Tất Lăng Phong cười lạnh nhạt, nói: “Không lẽ người còn muốn sống thoát khỏi nơi này à?”

Ma Thất đáp: “Sao không muốn? Chỗ Ma Thất ta không muốn ở thì người khác đừng hòng giữ ta lại! Tất lâu chủ, người vốn không phải người của Vô Nhai Giáo, sao lại muốn dẫm chân vào? Nếu bây giờ người muốn đi, ta tuyệt đối không làm khó người!”

Tất Lăng Phong lý luận: “Nếu ta tin lời người thì ta là thằng ngốc rồi. Có thể bây giờ người tha cho ta, nhưng sau này làm sao người để cho một kẻ biết được cái âm

muờn này của người sống trên thế gian? Hơn nữa, hôm nay ba người bọn người cô thân thâm nhập. Nếu bọn ta không thể dùng đầu các người tế vong linh Bốc đường chủ, há chẳng để bằng hữu trên giang hồ cười nhạo sao?”

Ma Thất phủ tay nói: “Nói hay lắm! Đáng tiếc những người quá thông minh trước giờ không trường mệnh!”

Nhạc Bất Chi cũng không thể nín nhịn nổi nữa, gầm lên một tiếng: “Ngươi quý xà thần cũng muốn chống chọi sóng lớn?”, bọn Lê Viên Tứ Quái còn lại nghe thấy đều rút binh khi ra.

Tất Lăng Phong vội nói: “Giết gà cần gì dao mổ trâu? Nhạc huynh đệ đừng vội ra tay, cứ để ta vì người đánh trận đầu!”

Hắn biết Lê Viên Ngũ Quái đã bị nội thương, thời gian một ngày ngắn ngủi, vốn không thể khôi phục được bao nhiêu, đấu với Ma Thất nhất định thiệt thòi, mà so với Ma Thất hắn tự phụ có thể chiếm được thượng phong.

Tất nhiên, “Sấu Yến Lăng Phong Cộng Nhất Tuý” không phải chỉ nói giỡn chơi.

Không ngờ Ma Thất lại nói: “Người tưởng rằng bọn ta đến đây là để cùng các người nhớ nhung chuyện cũ sao? Ai lại rảnh hơi cùng các người đấu qua đấu lại từng người một?”

Nói đến đây, thanh âm của hắn đột nhiên trầm xuống: “Tất cả những người ở đây hôm nay, toàn bộ đều phải chết!”

Tuyệt Xú cùng Nhạc Bất Chi cùng lúc cười lớn. Không có lý do gì họ không cười, bọn họ ở đây có đến mấy trăm người Vô Nhai Giáo mà Ma Thất lại muốn giết sạch tất cả. Không rất buồn cười sao?

Thần sắc của Ma Thất rất bình tĩnh, đột nhiên hắn vỗ tay “bốp bốp bốp” ba tiếng.

Bọn Nhạc Bất Chi, Tất Lăng Phong đều ngạc nhiên, không biết Ma Thất làm vậy có dụng ý gì.

Bỗng, có tiếng kêu thảm thiết bên ngoài đại sảnh. Mà không chỉ một người, như bị mai phục, hai người rồi ba người. Chúng nhân thần sắc đại biến.

Duy chỉ có mặt Ma Thất lộ ra vẻ đắc ý, bên cạnh hắn một người mang cái khay đầu hạ thấp nên cũng không nhìn rõ mặt, còn một người thần sắc bình thường, giống như không hề cảm thấy có chuyện gì phát sinh.

Một đệ tử của Vô Nhai Giáo phi thân tiến vào, thậm chí còn không kịp thi lễ, vội vã nói: “Báo! Bên ngoài đột nhiên xuất hiện hai trăm người không rõ thân phận, võ công cao cường, trong lúc chưa kịp đề phòng, chúng huynh đệ đã tử thương gần nửa!”

Nhạc Bất Chi thét lớn: “Nói bậy!”

Kỳ thật, hắn biết lời người này chắc chắn không phải giả, chỉ là hắn không muốn tin mà thôi.

Tất Lăng Phong vẫn còn bình tĩnh hơn Nhạc Bất Chi nhiều, hắn nói: “Nhạc huynh đệ, mau hạ lệnh hơn trăm huynh đệ ở đây ra ngoài sảnh chi viện!”

Nhạc Bất Chi chợt tỉnh ngộ, hét: “Còn chưa đi mau!”

Hơn trăm người này đều là người có chức vị nhất định trong Vô Nhai Giáo, võ công đương nhiên cao minh hơn nhiều so với mấy trăm người bên ngoài, nghĩ rằng nếu họ gia nhập vào chiến cuộc bên ngoài, ít ra cũng không bị rút xuống hạ phong.

Lưu lại trong nội sảnh chỉ còn lại Tất Lăng Phong và Lê Viên Ngũ Quái cùng với phó đường chủ của Vô Kinh Đường và Vô Sai Đường.

Tất Lăng Phong nghĩ qua một lượt: “Ta có thể chống chọi với Ma Thất, Lê Viên Ngũ Quái tuy thọ nội thương nhưng đối phó với người mang khay đầu kia thì chắc cũng có thể kháng cự được, còn hai vị phó đường chủ liên thủ giao phong với người còn lại, đoán chắc cũng không thiệt thòi gì”.

Nghĩ là như vậy, nhưng chưa thật kỹ lưỡng, vì ngoài võ công của Ma Thất đã có phần hiểu rõ, hai người còn lại thì vốn chưa biết sở trường của đối phương. Nhưng nếu Ma Thất đã là chủ chốt trong ba người thì võ công của hai người kia chắc không thể cao hơn Ma Thất.

Cho nên, bên mình vẫn có cơ hội thắng.

Nghĩ thế, Tất Lăng Phong thở phào một hơi, tuy hắn không phải là người của Vô Nhai Giáo, nhưng hắn có thâm giao với Nhạc Bất Chi, hơn nữa quan hệ giữa Vô Nhai Giáo với Tất Lăng Phong xưa nay đều rất tốt, cho nên trong cục diện hôm nay, hắn vô tình trở thành nhân vật chủ trì đại cục.

Bên ngoài đại sảnh, tiếng chém giết không ngừng văng vẳng bên tai, tiếng binh khí va chạm và kêu khóc vang trời, người nghe không tránh khỏi kinh hồn táng đờm.

Còn trong đại sảnh, lại có một sự tĩnh lặng, một loại không khí tĩnh lặng sắc mùi giết chóc.

Loại tĩnh lặng này là điềm báo trước của một cuộc chiến tàn khốc.

Âm thanh ngoài sảnh dường như trở thành cảnh nền của loại tĩnh lặng này, với sự đáng sợ của nó, loại không khí này dần dần hiện rõ vượt khỏi sự kinh tâm động phách.

Xuyên qua lớp giấy cửa sổ, có thể nhác thấy được những màu sắc ngân bạch chói mắt đang nhảy múa ; những màu đỏ đang bắn ra phun khắp.

Màu trắng, bạc là đao quang, kiếm ảnh.

Màu đỏ là màu của máu tươi nóng hổi.

Những người ngã xuống liền yên lặng nằm đó, còn những người đang đứng thì không ngừng chém giết. Trong số vài trăm người loạn chiến, ai cũng có khả năng chết. Khi mũi đao của một người cắm vào ngực người khác, hắn nghe thấy tiếng mũi đao uống máu, có thể không phải từ đối phương mà là từ chính nội thể của hắn, bởi vì cùng lúc này đã có một mũi kiếm khác xuyên qua cơ thể mình.

Chết dường như đã trở thành một loại trò chơi, một loại trò chơi như Kịch Cổ Truyền Hoa. Khi tiếng trống còn chưa ngừng, mỗi người ai cũng đều sợ đóa hoa đỏ truyền đến mình, khi hoa đến tay mình, liền lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đẩy qua cho người khác.

Mỗi người đều nghĩ như vậy, cho nên mỗi người đều có khả năng chết.

Nhưng sự sống chết của chúng nhân bên ngoài bị người trong nội sảnh tạm thời lãng quên, họ chỉ còn quan tâm đến sự sống còn của toàn bộ cục diện.

Giống như trên cùng một bàn cờ, kẻ chết là con Tốt hoặc con Tượng, nó không quan trọng. Điều thiết yếu là cả ván cờ này chết hay sống.

Tất Lăng Phong cũng dùng kiếm, kiếm là thứ tiêu sái nhất trong binh khí, cũng giống loại nhân vật như Tất Lăng Phong tất nhiên phải dùng kiếm.

Tay cầm chắc chuôi kiếm, ngón tay cái lúc áp lúc hở trên kiếm quyết, kiếm hoành “keng” một tiếng, khuỷu tay giật một cái, kiếm đã rút khỏi bao.

Quá trình bạt kiếm của bất cứ người nào cũng đều như thế, nhưng không có ai có thể bạt kiếm tiêu sái như Tất Lăng Phong.

Động tác bạt kiếm của hắn tuyệt đối không chậm, nhưng lại không gây cho người khác cảm giác tâm phù khí tháo, tim đập thành thạch, hơi thở dồn dập. Tựa như hắn rút ra không phải là kiếm mà là một đóa hoa hồng để tặng tình nhân.

Kiếm vừa xuất bao, Tất Lăng Phong tiện nhấn trầm cổ tay, hai tay khép vòng, mặt hướng về Ma Thất.

Đây là cách thức khởi đầu khởi chiến đối phương cực kỳ khách sáo, nếu đối là người khác, phải làm động tác này trong trường hợp như vậy thì nhất định sẽ chẳng ra gì. Nhưng Tất Lăng Phong ngược lại không cho người ta cảm giác như vậy.

Lúc này Ma Thất cảm nhận được chỉ có sự ung dung đại độ của Tất Lăng Phong.

Gã bất giác thở dài một hơi, ngoài hắn ra không ai hiểu rõ tại sao hắn thở dài. Thán khí của Ma Thất là tuy võ công của gã cao hơn Tất Lăng Phong, nhưng gã vĩnh viễn không học được thần thái như của Tất Lăng Phong, dù rằng hôm nay người ngã xuống là Tất Lăng Phong thì Tất Lăng Phong ngã xuống đó vẫn tiêu sái hơn gã đang đứng.

Đây quả thực là một sự việc kỳ quái.

Tất Lăng Phong ra tay đầu tiên là vì hắn phải khiêu chiến với đối thủ mạnh nhất, hắn không muốn Lê Viên Ngũ Quái mạo hiểm.

Lúc Ma Thất rút thanh Huyền Hắc Vô Hoa Dao ra, Tất Lăng Phong chợt lóe lên trong đầu: “Tư Không Tiểu trước mắt là giả mạo, vậy còn Tư Không Tiểu thực đâu? Trừ phi Tư Không Tiểu đã bị bọn Ma Thất hại? Nhưng theo lý thì võ công của Ma Thất lại không phải là đối thủ của Tư Không Tiểu!”

Nếu nói như vậy thì há chẳng phải bên cạnh Ma Thất còn có người càng cao

minh hơn?

Nghĩ đến đây, Tất Lăng Phong không khỏi có chút ít hối hận, hắn cảm thấy hắn không nên hấp tấp ra tay, mà nên chờ đợi lúc cao thủ thực sự của đối phương xuất hiện. Đây là do hắn tranh cường hiếu thắng, đặc biệt là tự cao kiêu ngạo, mà thành vượt ra ngoài suy nghĩ sắp đặt chiến cục, giống như cuộc Điền Kỳ đua ngựa của mấy trăm năm trước, cùng với mấy con ngựa đó, chỉ cần xếp đặt tốt thì có thể phản bại thành thắng.

Đủ sức làm như cách nghĩ này, rõ ràng Tất Lăng Phong không hổ là nhất lâu chi chủ.

Nhưng tên đã giương dây, không thể không phát. Tư thế bạt đao của Ma Thất tuy không đẹp nhưng tuyệt đối rất nhanh.

Đao vừa xuất bao, liền giống như một con ngựa thoát cương, nó phải được phi nhanh bay lượn.

Thanh đao của Ma Thất rất dày, nhưng trong tay Ma Thất lại như một sợi lông không chút phân lượng, lúc huơ lên, hình dáng thanh đao khiến người ta khó tả bằng lời. Chỉ thấy mũi đao như một đám sương mù xoáy lượn trên không.

Sinh Tử Bất Do Thiên.

Tất Lăng Phong mỉm cười, thanh kiếm trong tay đã vang lên tiếng xé lụa, vạch không mà xuất.

Giống như một chiêu rất bình thường.

Mũi kiếm như sương vụ tương tiếp với đao quang. Điều kỳ quái là đao quang chói lòa bức bách người khác lại bị một chiêu kiếm xem ra rất bình thường bức đến mức tan biến vô ảnh vô tung.